

Ако искаш да развиеш ти талант и фантазия,
ела при нас в Езиковата гимназия!

ОБЪКТИВ

Б. Брехт

БРОЙ 4
ОКТОМВРИ
2009 г.

ТОП ЗАГЛАВИЯ:

- ❖ Очакванията ни за новата учебна година 2
- ❖ Матрицата на Гимназията 3
- ❖ Ходят ли американските ученици по пижами на училище? 4
- ❖ Ангел Дойков за компромисите и неочакваните „бонуси“ 7
- ❖ COLDPLAY в Мюнхен 8

Всички искат да влязат в
ЕГ „Бертолт Брехт“,
но не всички успяват.

Фотограф – Татяна Шушакова, 11. а клас

ПРЕД УЧИЛИЩНИТЕ ВРАТИ

И този 15 септември Езикова гимназия „Бертолт Брехт“ отвори широко врати, за да посрещне за четиридесети път над хиляда младежи – искаме или не. Началото на тази учебна година е емблематично не само с годишнината на гимназията, но и с това, че за последен път дванадесетокласниците ни прекрачиха училищния праг – както винаги заредени с много положителни емоции и с нагласа за една последна, но незабравима година. Подредени в очакване на въвеждането на зайците, те посрещнаха този 15 септември с добре известното ни възклицание „Завършихме!“. Тазгодишните ни нови попълнения пристъпиха плахо в двора на новото си училище, очакващи приливна вълна от моркови. И въпреки забраната, наложена от училищното ръководство, приветственият залп не закъсня, макар да бе значително по-слаб от предишните години.

Празникът на българските училища беше почетен в ЕГ от не една високопоставена личност от управляващите в град Пазарджик. Приветствени

и поздравителни речи държаха зам.-кметът на общината, както и председателят на общинския съвет. Първа се обърна към ученици, учители и родители новата ни директорка г-жа Стоянова, която даде старт на учебната година с много пожелания за успех и обещания за основен ремонт на училището. Програмата продължи с две музикални изпълнения на една от чаровните ни деветокласнички, която беше наградена от съучениците си с повече овации, отколкото получи изказванията на специалните гости.

И докато се усетим, церемонията беше привършила и отново бяхме в познатите ни (за някои до болка) класни стаи, в очакване на така разискваните напоследък правилници за „прилично облекло“ на учениците. Все още неконкретизираните норми не бяха посрещнати с особен възторг от възпитаниците на ЕГ, така че за в бъдеще очакваме голяма доза нарушения от млади дами, стремящи се към индивидуалност (иначе казано – ексцентричен външен вид).

Докато по-големите ученици си припомнях с може би не чак дотам добри чувства училищната обстановка, зайците тепърва се оглеждаха любопитно в новите си кабинети и сравняваха доколко „Бертолт Брехт“ отговаря на очакванията им. На излизане от училище направихме засада на няколко от новаците ни. След като ги убедихме, че никой няма да ги храни с още моркови, проведохме едно проучване за настроенията и очакванията им. За задоволство на ръководството ни можем да кажем, че резултатите са повече от удовлетворителни – хлапетата оцеляха след първия си учебен ден, сълзи на отчаяние не видяхме и повечето с нетърпение очакваха първите си часове по избраните езици.

И така – един ден мина, остават още 287. Така че пожелаваме успех на всички ученици на Езикова гимназия „Бертолт Брехт“ и дано времето тече по-бързо тази година!

Диана Зайкова, 11. а клас

ЗА НОВАТА УЧЕБНА ГОДИНА – с най-плахите и най-смелите очаквания

Скоро посрещнахме 15 септември – 285-ия ден от 2009 година или именно онзи, който се надявахме да не дойде през целите 2 месеца и 15 дни лятна ваканция. Но факт е, че сложихме (или отпразнувахме) началото на учебната 2009/2010 година, а също така и на началото на обратното броене на 287-те дни до 30.06.2010 година.

Освен новата учебна година посрещнахме и изненадите на новите ни задължения. Отдавна коментираните наредби, отнасящи се до дисциплината и благоприличния външен вид в училище, вече са в сила и засягат всички, които са част от сферата на образованието. Но все пак министрите са оставили вратичка на личния избор – все още липсват максимално конкретизирани норми относно това, какво се разбира под „прилично облекло“. Това позволява до известна степен свобода за педагогическите съвети и учениците да преценяват по свои разбириания. От коментара на

ексминистъра Даниел Вълчев относно наредбите („Ясно, че ако дойда с жълт цилиндър, от който стърчат ушите на черен заек – няма да е необходимо да се каже, че министрите нямат право да ходят с жълти цилиндри.“) проличава, макар и завоалирано по твърде особен начин, (но все пак!) доверието към личната преценка на ученика и надеждата, че самият той е способен да се контролира в неутолимия си стремеж към несанкциониран неприличен вид в училище. За сметка на това пък най-новите идеи на МОМН, включващи наказуем брой отсъствия – над 3, и обществено полезен труд, допринесоха ученическо-септемврийското отчаяние да бъде почти пълно.

Но в крайна сметка ЕГ „Бертолт Брехт“, като частен случай, също изненадва учениците – освен че очакваме обещан (а и обещаващ!) цялостен ремонт на училището през ноември месец, се разделихме с дългогодишния ръководител на гимназията Лазар Кишов и след конкурс ще разберем

името на следващия директор.

Въпреки всичко учебните месеци през 2009/2010 остават най-вече като времето, през което отново ще се учим и ще опитваме да оправдаем своите и чуждите очаквания и да бъдем отговорни, ако не пред себе си, то поне пред другите... било то учители или родители. Също така са най-дългият период от годината на всеки ученик, както и негова рутина – в наши ръце е възможността да ги направим приятни. Затова пожелаваме на всеки випуск от езиковата гимназия да намери вдъхновение в образованието си през новата година, било то в учебния материал, училищната любов или „дребното хулиганство“ в стола и физкултурния салон. А на новото управление – вдъхновение да даде пример за качествена образователна система и да докаже на нас, учениците и учителите, че не сме дъното, а именно върха на пирамидата в образованието.

Теодора Ангелова, 11. ^а клас

ПОРТРЕТ НА НОВИЯ НИ ДИРЕКТОР

Ние, дванадесетокласниците, решихме да представим нашата директорка много позитивно, защото отдавна тя за нас е доверен и отличен учител. Вече тринадесет години г-жа Ненка Стоянова е в нашето училище – най-

напред като учител по информатика, по-късно като помощник-директор и понастоящем директор. Тя е родом от Оборище, община Панагюрище. Завършила е ПУ „П. Хилендарски“, специалност „Математика и информатика“, има втора квалификационна степен. Г-жа Стоянова е не само учител, а и майка на три деца, в динамичния си делник умело съчетава множеството ангажменти на професионалист и на отговорна за семейството домакиня.

Като наш директор г-жа Стоянова има амбицията да развива новаторския дух на това училище, традициите, които оставят отпечатък върху всяко следващо поколение, и академичната атмосфера на преподаване. Г-жа Стоянова е убедена в нашите утрешни успехи, защото се стремим да бъдем едно голямо семейство – възпитаници и учители, за да направим най-доброто за нашето училище.

Силвия Шахбазян, Нели Димитрова – 12. ^а клас

ПРЕД ОБЕКТИВА НА „ОБЕКТИВ“ – Г-Н ЛАЗАР КИШОВ

Когато заговорим за училище, учители и директори, често се случва у нас да се появят натрапчиви чувства и асоциации с трудните учебни часове, дългите домашни и строгите правила. Тези чувства и асоциации не са никак характерни, когато споменем Директора на нашата гимназия, господин Лазар Кишов. Казвам „Директора“, защото, макар и бивш, той ще си остане за нас ръководител на учебната дейност и организация в училище, уважаван заради лоялното и адекватно отношение и дългогодишния опит.

За да не бъде многословна, давам думата на един от моите съученици да изрази мнението си за господин Кишов: „Преди време, докато се рових из училищната библиотека, се натъкнах на снимки на бившия директор. Снимките бяха черно-бели, разбира се. На тях се виждаха някои от учителите, които и днес преподават. А пред тях един чернокос младеж – веднага се досетих, че това е директорът – Лазар Кишов“, споделя Лазар Тошкин от нашата гимназия. За времето от черно-белите снимки до белите дъски с черни маркери господин Кишов е извървял дълъг път и като преподавател по немски език, и като директор на елитна гимназия, за да бъде днес „по-възрастен, но мъдър“.

Като пренебрегнем формалния текст, който представлява длъжността „Директор“, за господин Кишов можем да говорим човешки, на наш език. Да оценим онова, което е направил за нас, учениците, и да му благодарим за годините, в които ни посрещаше с усмивка и хубави думи на всеки празник. Да се замислим изобщо колко години от живота си той е отдал на нашата гимназия. И не на последно място – да си признаем, че той заслужава нашето възхищение. Целият екип на в. „Обектив“ пожелава на господин Кишов здраве и бъдещи успехи.

Атанаска Илинчева, 12. ^е клас

МАТРИЦАТА НА ЕГ „Б. БРЕХТ“

Младен Влашки е бивш възпитаник на Гимназията. В момента е преподавател по Антична и Западноевропейска литература в ПУ „Паисий Хилендарски“; автор е на студии по европейски модернизъм, на учебници и учебни помагала. Специализирал е сравнително литературознание във Виенския университет.

Доц. Влашки, какво е мястото на Гимназията в живота Ви? Кое преживяване е оставило най-ярка следа във Вашето съзнание?

Днес вече знам – мястото на гимназията в моя живот е нещо като матрица. В тази гимназия съм срещнал приятели, с които живея и сега; срещнал съм учители, които са ме научили как да общувам с другите и със знанието; придобил съм чрез чуждия език възможността да виждам

и други гледни точки. А това са все неща, които дават профил на живота ми. С тях са свързани много преживявания, които и днес ми помагат – донякъде рационално, повече – емоционално. Така например бяхме вече в осми клас (след подготовката), когато прочетох първите откъси от бъдещия роман на Владо Даверов „Вчера“. Страшно интересно – ставаше въпрос за друга гимназия (Повешката немска гимназия), за други хора, за друго време, а сякаш за нас беше написано. Атмосферата, ценностите, че дори отделни случки сякаш се повтаряха. И ето как се изправих пред въпроса за единството на уникалното и всеобщото. В ориентацията из подобни въпроси страшни ни помагаше младостта на гимназията. Не само ние, и учителите ни бяха много млади, така че общувахме без много превземки и задръжки помежду ни. Спомням си как нашата класна (да е била тогава на 23 – 24 години) ми даде да чета списание „Съвременник“. И там открих, че думата „педераст“ се пишела с „т“ накрая. Ето как буйната ми улична младост почна да се цивилизова – оставахме си бунтарско-гаменски като настройка, но научавахме правилата на човешката култура и как да ги владеем, без да предаваме младостта.

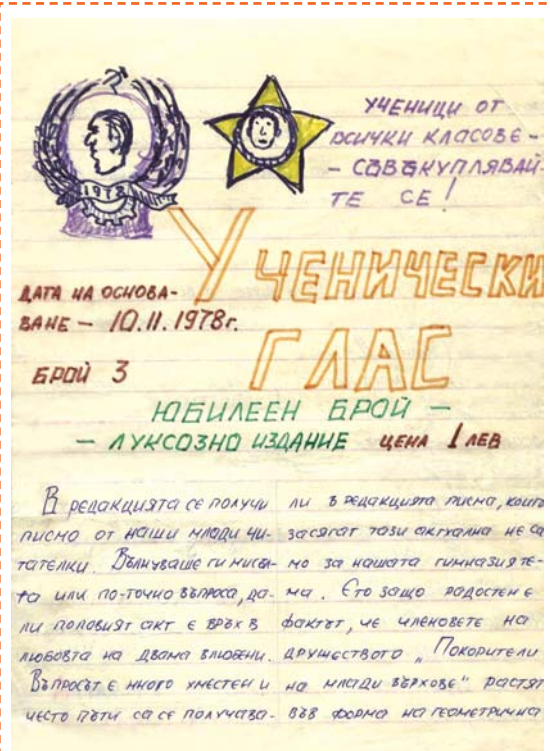
Може ли да съпоставите образа на някогашния ученик с този на сегашния? Какви са основните различия и на какво се дължат те според Вас?

Основните различия идват от културите ни на живеене. Ние живяхме в едно силно идеологизирано, а и доста по-патриархално общество и младежкият бунт естествено вземаше своите очертания – дълги коси, широки панталони, Деер Purple, Nazareth, Uriah Heep, в общите лудории се градяха приятелствата. Днес светът и у нас е силно подвластен на консумативното живеене. Като че ли по-трудно младите хора се ориентират из стойностите на живота – нашето поколение изживя проблематиката „да бъдеш или да имаш“, естествено сплотено от младостта и общите препятствия. По-късно, когато като студент прочетох книгата на Ерих Фром със същото заглавие, схванах, че животът ни в Гимназията е дал силен тон на „да бъдеш“. Впрочем доказват го и годините до днес – всички съученици, които срещам при какви ли не обстоятелства, са хора, ориентирани около духовни ценности.

Кои са силните и слабите страни на сегашното средно образование в България?

Няма силни и слаби страни – има добри или недобри учители. Добрият учител мотивира учениците, пали им интереса към предмета и към личността си. И във всеки един момент не забравя, че учениците му са хора с достойнство, но все още в не съвсем зряла възраст. Често им е нужна помощ, за да се ориентират – не само в науката, а в човешкото съществуване.

/продължението в следващия брой/
Въпросите зададе: Николай Генов 9. ^в клас

31-годишният „първообраз“ на нашия вестник

Оказа се, че ние, редакторите на вестник „Обектив“, не сме новатори в тази област. Доц. Влашки любезно ни предостави няколко броя от „нелегален“ вестник на Гимназията, издаван в началото на 1978 г. „Нелегален“, защото е правен по самоинициатива и с огромна доза хумор и самоувереност. С други думи, нашите „съученици“ са успели да надигнат глави, за да бъде гласът им чут не кога да е, а в апогея на комунистическото и тоталитарно управление. Иронията, с която се отнасят към основните символи и лозунги на властта, ясно показва младежката им дързост. Ордените в горния ляв ъгъл (с които са били награждавани верни на режима хора и трудови колективи – първенци в социалистическото съревнование) иронично подчертават „заслугите“ на тогавашния редакционен екип. В тях гордо грее символът на трудолюбивия българин – сърп и чук. Интересното при откритите броеве е, че са изработени изцяло ръчно, с цена на първи брой – 0,10 лв., която в трети брой скача на 1 лв. за така нареченото ЛУКСОЗНО издание на в. „Ученически глас“.

Но не това е важното, скъпи читателю, нека просто отдадем чест и си спомним за младите хора, живели по онова време, които имали смелостта да покажат интересите и външността си публично, без страх и притеснение!

Богдан Несторов, 12. ^в клас

Измина още една учебна година. Съвсем обикновена за повечето ученици. По-специална за връстниците ми, защото е първата година в гимназия. Но за мен подготвителен клас премина доста по-необичайно – учих в Century High School, в Покатело, щата Айдахо.

На 20 август 2008 прекрачих вратите на Century. Отвън училището ми изглеждаше точно като по филмите – огромно, ново и лъскаво, с всякакви спортни игрища и паркинг. А отвътре – с широки коридори, където бяха ученическите ни шкафчета, с два просторни физкултурни салона, собствена театрална зала и три компютърни кабинета. Училището ни имаше и огромна библиотека, в която повечето ученици прекарваха обедната си почивка, а учителите вземаха материали от нея за часовете си. Всеки учител там има своя собствена класна стая, два пъти по размер в сравнение с българските, с под, покрит с мокет, и всякакви технически удобства – компютър, телевизор, видео, DVD плейър, прожектор, и всякакви помощни учебни материали.

В американската образователна система бях деветокласник или „freshman“. Преди началото на годината трябваше да подготвя програмата си. За разлика от българските училища, в САЩ учениците имат право на два свободнoизбираеми предмета и тъй като предлагаша абсолютно всякакви часове, аз избрах двата, които винаги съм искала да изучавам – драма (актьорско майсторство) и журналистика. Заедно със задължителните – английски (литература), математика, наука (физика и химия) и американска история – програмата ми съдържаше 6 учебни предмета общо. На първия учебен ден получих учебниците си; те се раздаваха безплатно от училището, като всеки ученик носеше отговор-

УЧИЛИЩЕ ЗАД ОКЕАНА

ност за своите.

Всеки ден училище започвах в 8.30 и свършвах в 15.30. Часовете ми траеха по 1 астрономически час и първоначално ми беше трудно да свикна с дългия учебен ден, но тъй като няха домашни, скоро разбрах, че натоварването е незначително. Имаше обедна почивка от 45 минути, а в сградата се предлагаша най-различни закуски, сготвени ястия и салати; освен в столовата, голяма част от учениците предпочиташа да хапват седнали отвън на поляните. Въпреки че за мен денят свършваше след последния шести час, за американските ми съученици това се явяваше едва средата на учебния ден – много от тях наръпваха към извънкласните си занимания в различни клубове.

Аз също имах зададени различни проекти. Най-интересни бяха тези по журналистика, особено щом започнахме да учим фотография. По литература не винаги правихме анализи и съчинения, а често ни поставяха креативни задачи – да напишем Шекспиров сонет или пък писмо до автора, който сме изучавали и да обясним какво ни е харесало в произведението му и какво не.

По-вълнуващи бяха сбирките по драма, където или представяхме монолози, или работихме по групи върху сцени от пиеси. В Америка няма олимпиади по предметите, но се организират междучилищни състезания. В такава по драма участвах и аз – два месеца подготвихме сцени, за да се явим пред жури в състезание с

другите училища от околността. Определено се забавлявахме много и въпреки конкуренцията, си прекарахме чудесно в компанията на останалите участници.

Преди ключовите спортни събития се устройваше така наречената „spirit week“. Тя предлагаше изобилие от състезания и конкурси като например за най-добър костюм и караоке певец. Всеки ден учениците се обличаха различно – веднъж като каубои, на следващия вървят по пижами или са досущ супергерои. В деня на мача часовете ни бяха намалени и след последния звънец всички се събирахме в големия физкултурен салон, за да подкрепим отбора... и неговия талисман в „битката“ с противниковия.

Друго любопитно събитие беше „войната между учителите“ по Коледа. На всеки учител бе предоставена кутия и учениците трябваше или да пускат пенита в негова полза или да го саботират с пускане на сребърни монети. Състоя се и търг с наглед обикновени предмети, за които ученици и родители наддаваха, а събраните средства отделиха за училището.

Клубът, който се грижеше за календара и провеждането на училищните събития, се нарича „student council“. За последната седмица от учебната година те направиха звезди за всеки ученик. На лъчите им бе записана дума, описваща личността му, и ако си познат на някого от клуба, може наистина да прочетеш нещо, което те определя с точност. Ако ли не – ще пише куп мили думи, които да ти повдигнат настроението.

В крайна сметка за мен премина една полезна и незабравима учебна година. Потопих се в друга култура и начин на живот, усвоих английския език и най-важното – запознах се с много нови хора.

**От Виктория Стоилова, 9. ^а клас
Ред. Теодора Любомирова**

И тази учебна година започва успоредно с новата работна се-

сия на най-дейната младежка организация в Пазарджик – Младежки парламент. На 24.09. вратите на Младежкия дом бяха отворени за девета поредна година за младите активисти, които с нетърпение очакваха началото на сезона.

Младежки парламент е неправителствена организация, защитаваща правата на младите хора в града ни. Основно се занимава с планирането и провеждането на общественополлезни дейности: организиране на концерти, посещения на домове за сираци и стари хора, както и за деца в неравностойно положение, спортни дейности и литературни конкурси, също така дискусии по актуални за младежта и обществото проблеми.

Членовете на организацията наброяват над 60, като са разпределени в пет различни комисии – „Култура“, „Социални дейности“, „Екология“, „Наука и образование“ и „Спорт и развлечения“ – всяка съсредоточаваща дей-

ПАРЛАМЕНТАРЕН КОНТРОЛ

ностите си в определена социална насока. Всяка година активистите

разширяват кръга на мероприятията си, като посещават семинари и обменят опит и идеи със свои съмишленици от цялата страна и чужбина. Тази пролет пазарджиклиите бяха домакини на деветата пролетна сесия на младежките парламенти в България. Делегации от единадесет града се събраха в залата на Младежки дом с цел популяризиране на работата си и разпространение на идеите си сред връстниците си.

След поредната достойно завършена работна година очакванията за тази са далеч не по-малки. Наравно с креативните нови дейности ще бъдем свидетели и на традиционните за младежкия парламент събития – рок/метъл фест, street basket, street jam, маратон за борба с тютюнопушенето и ред културни мероприятия. Затова пожелаваме на младите активисти спорна година, изпълнена с още повече и по-успешни дейности.

Диана Зайкова, 10. ^а клас

УЧЕНИЦИ ОТ ЕГ ТРОПКАТ В ИЗРАЕЛ

Цели шестима герои има нашата гимназия в танцов състав „Детство“. Това сме Стефанка и Кристина от 11.^б; Камелия – 10.^в; Елена – 10.^а; Ралица – 10.^а; Иван – 9.^б. Всички се занимаваме с танци вече дълги години и те са се превърнали в нещо повече от хоби за нас. Отличаваме се със своите характери и макар и някой път трудно, винаги се разбираме и си помагаме. Притежаваме уникални качества, с които по някакъв начин допринесохме за веселото настроение в чужбина.

За нашия Ванчо се отнасят еднакво добре и калпазанчо, и мързеланчо. Той е старателно момче във всички случаи, но някой път му липсва желание, обаче ни е ценен като реликва, защото както в нашата гимназия, така и в танците, нямаме момчета в излишък, на изчезване са. Камито пък обожава игрите на карти и няма равна, а ако не ви се спи вечер, тя е много добра в будването. През цялото турне съм се чудела как издържа. Аз бая си поспивах и нямах сили, а тя по цяла нощ мохабех и успя да се държи на крака. Нощна птица си е. Рали за жалост не дойде на турнето и страшно ни липсваше. Ели, нашето адвокатче, се старее да защитава правата на групата. „Опърничавата“ винаги е „на въпреки“ с господина. Криси е нашето умно рок блонди, което постоянно е в движение. За мен казват, че съм дете, живеещо „в своя приказен свят“, вечно изпитващо глад за шоколад. Всички, освен в танците, се стараем да бъдем и добри ученици. Макар и да е смешно и нелепо, случвало се е да помъкнем учебници по време на репетиции в залата, за да учим за предстоящо контролно. Не, в никакъв случай не сме зубъри – просто е трудно да зарежеш едното или да изостанеш в другото.

Како всяко лято, за наше щастие не прескочихме и това, танцувахме извън страната. Тази година имамхе турне до екзотичния Израел – пустиня, превърната в ужасно красив оазис. Бяхме настанени в нещо като малко градче, наречено „кибук“. Имаше представители на много страни – Сърбия, Турция, Грузия, Русия, Полша и Китай. Дните ни в Израел не бяха тотално отдадени на почивка, все пак отидохме с цел – да представим достойно родината си. Освен задължителния плаж програмата ни включваше малко свободно време, кратка почивка, отиване в друг град, който всеки ден беше различен (първоначално го разглеждахме, а после участвахме в парад по улиците и шашвахме до изнемога гостите с танците си).

Първият концерт го помня още много ясно, може би защото тогава видяхме за пръв път останалите състави в действие на сцената. С изключение на нас всички други се занимаваха професионално с

танци, но ние не им се дадохме и вложихме всичко от себе си. Първата вечер, след разглеждането на приказните градини на Хайфа, се отправихме изгладнели и като изтискани за участие. Преди да започне представлението, имаше шведска маса, която ние „скромно“ нападناхме. Всички с изключение на руснаците, които ни гледаха свирепо, си похапнаха сладичко. От красивите лица на нагудрените матрйошки сякаш не произлизаше искрена емоция. Въпреки че не ми се нравеха много, на сцената им се възхитих. Бяха перфектни, всяка усмивка дори си беше на място. Започналият концерт се превърна в истински спектакъл, разтресохме сцената всеки със своите традиционни танци. Китайчетата, които бяха като клонирани, уловиха интереса на публиката не само с танците си, а и с приятната си музика и открояващите се костюми. На края на всеки концерт създавахме с общи усилия един „организиран хаос“. Всички състави се бутахме заедно на сцената, опитвайки се да се омешим и по този начин да се сбlijим. Награди нямаше, защото това не беше състезание, а фестивал, на който да разкрием красотата на традициите си. Е, дадоха ни по малки подаръчета, заради които за малко да си изпатим на израелското летище. Преди всяко участие обаче ръководителите отиваха до кметството на града с по двама представители от група и с нещо традиционно за страната като подарък. Един от кметовете ни благодари на всички сърдечно и каза, че именно танците са езикът, който всички разбират. Всяка вечер се старахме на сцената и не разочаровахме публиката, която оставаше очарована. На едно от участията ни дори се поразсъблякохме. Така, както понякога са хвърчали обувки от енергичните движения, този път се изхлузи женски чорпогащник, но потърпевшата не спря да танцува – истински герой.

Освен на сцената, ние се сбlijихме с другите и през свободното си време. Заедно посетихме родния град на Исус – Назарет, станахме също и хаджи в Йерусалим. Прекрасен град, въпреки че по-голямата част от него беше

превърната в пазар и ни се наложи да се бутаме из тесните улички, градът не изгуби душевната си атмосфера и усещането на свято място. Влязохме и в Божи гроб, чувството е неопишуемо, както се казва, за да разбереш, трябва да го видиш със собствените си очи. Преди да влезем в храма, бяхме и на т. нар. „Стена на плача“, в цепнатините на която всеки от нас си пъхна листче с желаниа. Евреите вярват, че молбите стигат директно до Бог. Странни ни се сториха и малките шапчици на главите на мъжете, които стояха по-скоро като кръпка, символизирани, че Бог гледа и съди всички ни поравно, и дългите бакембарди, които доказват, че няма недостижими неща. Всички, поне момичетата, се притеснявахме и за техните разбириа за облеклото на жената. Но за наш късмет нямаше проблеми, като изключим това, че баш в свещения храм в Йерусалим лъснаха нечии прелести. Пак го отървахме леко. „Черни нинджи“, каквито очаквахме да видим по улиците, зърнахме само веднъж – на път към Мъртво море, в пустинята. Посмяхме се доста, като се сетихме лафа от шоуто на Слави („Само една черна нинджа може да бие друга черна нинджа“). Този плаж беше незабравим. Дори силното парене, щипене и убиването на камъчетата сол под краката ни не успяха да провалят невероятното приключение. Изключително трудно е да се довериш на водата, но пък отпуснеш ли се, е невероятно.

Всеки ден си имаше своите незабравими изживявания. Беше много трудно да се разделим с всичко: с тамошните деца, с които играехме на асоциации; с нашите приятели от другите състави; със самото място; с нашия гид; с шофьора на нашия „Сабаба бус“ (сабаба – весело ми е), в който температурите бяха по-поносими. Дори в някоя спокойна вечер тук, в България, от време на време ми липсва и мяукането на пауните, което много ни дразнеше там. В чужбина всяко различно нещо прави впечатление и остава спомени за цял живот, но все пак най-хубавото е да си крачиш по улиците, по които си израснал, и да срещаш познати лица.

Стефанка Кисова, 11. ^б клас

Учениците на ЕГ доказаха творческите си таланти и на национално ниво. Валентина Илчева (10. а) и Виктория Донкова (11. е) спечелиха съпътстващите конкурси на Националната литературна награда „Милош Зяпков“ съответно за поезия и проза. Тук поместваме стихотворението на Валентина, а в един от следващите броеве – есето на Виктория.

НОЩНИ ПЕПЕРУДИ

Привлечени от светлината, те долитат.
Защо ли? Защо не питат?
Защо не питат и нима не знаят,
че в пламъците идва краят...

Извират из нощта със пазва тясна,
привлечени от светлина неясна.
Към нея литват – литват и нехаят,
че без да я достигнат, идва краят.

Потрепвайки с криле, наоколо витаят,
дошли със светлината да играят.
И жажда за живот във тях прозира,
но своята смърт те тук намират.

А пламъчетата трептят – игриво викат
и други пеперуди тук долитат.
И те като предишните с надежда
да целунат светлината нежно.

Валентина Илчева, 10. а клас

СМЯХ В КЛАСНАТА СТАЯ

Поредната реформа в родното образование – изпитите след 7. клас да отпаднат от тази година – смути всички, обвързани с прос-ветата. Но докато за пореден път се спекулира с формата на приема и неговото влияние върху учениците, тук сме ви приготвили една бисерна извадка от гениални мисли. Тя, разбира се, е невъзмутимо забавна. Цитатите са от преразказ на част от първа глава на „Под игото“

- © Там като че имаше някого, но виждането ми беше отслабнало.
- © Погалих коня по задните части, за да не се ядоса.
- © Слугинята изкрещя, защото кокошките я стреснаха със своите писъци, и тя завика, че са хайдути.
- © А гласът на непознатия ми каза да не се боя, защото бил познат.
- © В ярката тъмнина виждах човек.
- © Забелязах сянката на човек, който нечовешки не мърда.
- © Аз съзрях в ъгъла на прозорчето човек, който се беше изправил като дъска.

Теодора Любомирова 11. е клас

ЕВРОПА – БЛИЗО И ДАЛЕЧЕ

Европа. В исторически аспект този континент със своята цивилизация винаги е изпреварвал другите. Това лято, за мое голямо удовлетворение, имах възможността да посетя и опозная, доколкото ми беше възможно, както и да усетя духа на Европа чрез една весела и много приятна екскурзия. Главни герои на това дълго пътуване бяхме ние, ученици от нашата гимназия.

След прекосяването на Сърбия първата ни спирка бе столицата на Унгария – Будапеща. Красив европейски град с богата история и култура. Това се разбира от пръв поглед – сградите, улиците и обноските на хората са впечатляващи.

Прага беше голямата изненада за мен. Столицата на Чехия ме порази. Дали със своята средновековна готическа архитектура, или с поговорката на чехите: „Водата е за миене, а пивото за пиене“, или с посещението ми на Hard Rock Café... Всичко това беше страхотно. И ако Чехия бе така гостоприемна и интересна страна, то Hard Rock Café ме накара да се почувствам на мястото си. Обстановката там е впечатляваща най-вече с това, че големи световни групи и изпълнители – KISS, Led Zeppelin, Aerosmith, майсторът на китарата Joe Satriani, са оставили свои китари и атрибути, които са реликви в това заведение. Не напразно хората казват, че Praha е Сърцето на Европа.

Няма какво толкова да кажа за Люксембург, защото фактът, че това е държавата с най-висок жизнен стандарт в света, е достатъчно красноречив. Скъпи имоти, коли като „Мазерати“, „Бентли“, „Порше“, луксозни таксита „Мерцедес“.

По пътя към Париж се отбихме в столицата на шампанското – град Рейнс. Но Париж надмина всичко дотук. Покориха ме мащабите на града, който изглежда безкраен във всяка посока от върха на Айфеловата кула. Катедралата „Парижката Света Богородица“, Айфеловата кула, Мон Мартр, Версай и най-вече Лувъра са места, където искам да се върна. Сещам се да добавя и прекрасните „Елисейски поля“ (т.е. най-прочутата европейска улица – „Шанс елизе“), и Триумфалната арка... Почувствах болка от мисълта, че историческият ни път като народ е бил толкова труден и превратен, че ние не сме имали възможността да стигнем до такова високо културно ниво. Все пак, изучавайки чужди езици, ние се доближаваме и приобщаваме към величието на Европа.

По пътя към дома прекосихме Швейцария и една от най-малките държави в света – Лихтенщайн, която се намира в сърцето на Алпите, после бяхме в Инсбруг (третият по хубост град на Австрия след Виена и Залцбург, както казват).

Накрая минахме през Хърватска, където вече почувствахме нещата по-познати. А в Сърбия, влизайки в магазина на бензиностанция, ни посрещна песента (явно голям местен хит): „Доброје утро, пијаницо!“. Наистина сме близо до родината.

Тази културна разходка из Европа е скъп спомен за мен и с най-голямо удоволствие бих отишъл отново там.

Христо Попов, 12. * клас

МИНИСТЪР ЙОРДАНКА ФАНДЪКОВА И УЧЕНИЦИ РИСУВАХА ГРАФИТИ

Защо?!

НЕ на наркотиците, НЕ на това, което ни убива, ДА на таланта. Училищата и университетите са места за изява на младите хора – с това послание Йорданка Фандъкова, министър на образованието, младежта и науката, откри седмото издание на националния Графити фест.

15 финалисти, избрани измежду авторите на 70 проекта и скици в предварителна селекция на тема „Графити изкуството в движение“, рисуваха пред НДК.

Графити фест 2009 г. се организира със съдействието на MOMH и Столична община.

Каква е връзката между образователните институции и графитите и защо г-жа Фандъкова насърчава рисуването по стени и сгради?

Интригуващ парадокс, не мислите ли?

Нека започнем от по-далече.

Всеки от нас добре познава стрийт (уличното явление „графити“). Преди години, когато за пръв път ги забелязвах, бях много заинтригувана и в главата ми се въртяха въпроси от типа кой и кога ги сътворява, поради простата причина, че никога не бях виждала човек, който да рисува графити. Тогава не се замислях колко интересна история имат всъщност те и колко дълбоки послания могат да съдържат в себе си. Нека им обърнем внимание.

Стигам до извода, че няма точни данни за произхода на думата „графити“, въпреки че някои познавачи твърдят, че произлиза от гръцката дума „graphein“, която означава „пиша“. В последствие се развива и преминава в латинската дума „graffito“. Според други източници уличният термин всъщност идва от италианската дума „graffiare“. Сигурно е само едно – графити е рисунка, драскане или писане върху плоска повърхност, което обича остава едно от най-атрактивните изкуства на ХХ век. Интригуващи са и поради факта, че авторът обикновено запазва своята анонимност. Графитите заемат огромно място в стрийт култура и живота на градския човек поради факта, че той несъзнателно се вглежда в тях и не се замисля какво влияние упражняват те. Обикновено графити територията „принадлежи“ на младежките субкултури, тъй като чрез тях те се отъждествяват и намират своето място в обществото. Най-разпространената роля на графитите в днешното общество е форма на протест срещу установените норми, социален отдушник на младите, които търсят самоидентификация – креативният поглед върху изкуството едва ли приема посланията, таговете и картинките, ширещи се по стени, гаражи

и подлези като вандализъм (е, стига да не е точно върху вашия гараж!).

Историята на графитите тръгва от Бронкс и Бруклин и те бързо се разпространяват в Ню Йорк през 70-те години на ХХ век. Тогава графити културата се явява протест срещу младите богаташи, които ръсят пари безразборно, а в същото време съществуват много бедни хора в крайните квартали на Ню Йорк, които изнемогват и поради тази причина се прехранват с нечисти сделки. Чрез графитите тези банди „маркират“ територията си, за да могат „богаташчетата“ да знаят с кого биха могли да си имат работа.

Графитите се обвързват най-вече с рапа и хип-хопа от 70-те и 80-те години на ХХ век, а това е субкултурата за онова време, която предпочита да живее на ръба и с опасност за живота си. Разбира се, графитите не подминават и Европа. Точно обратното – в много от европейските градове заемат почетно място по всички улични места. Особено разпространени са във Франция, Испания, Великобритания и т.н. В България графитите започват своето явво развитие преди около десетина години. У нас, за разлика от САЩ, те означават преди всичко себеизява и желание за творене. В България с графити може да се занимава всеки – от човек, завършил Художествената академия, до този, който просто има желание да рисува по стени, да остави своето послание и своя вик. Свеж пример за това е и Сиси от 10. д клас, която, въпреки „недостатъците“ на пола и възрастта си, вече има сериозни попадания, дори по-точно казано – постижения в стрийт изкуството – примери няма да посочвам, за да не създаваме излишни проблеми на Сиси с органите на реда, но ще спомена само участието ѝ в графити конкурса, който се проведе в началото на лятото в Пазарджик и в който взеха участие изявени райтьри от областта и други градове.

Дерзайте, мили ученици, към райтьрските магазини в Пловдив и дайте свобода на креативното си въображение, г-жа Фандъкова ще ви закриля! ;)

Татяна Шушакова, 11. а клас

ИНТЕРВЮ С НАШИ УЧИТЕЛИ

АНГЕЛ ДОЙКОВ ЗА КОМПРОМИСИТЕ И НЕОЧАКВАНИТЕ „БОНУСИ“

С намерение да продължим традицията от бр. 3., избрахме за следваща „жертва“ на нашия обектив господин Ангел Дойков, преподавател по география. Тъй като едва ли има ученик, който да не е любопитен за вътрешния свят на г-н Дойков, се опитахме да ви разкрием малка част от него.

Кои са училищата, в които сте работили, и какво е мнението Ви за тях?

Трудовият ми стаж като учител започна в „Г. Брегов“ (1997-1999) – едно от най-добрите общообразователни училища в града заради професионализма на колегите и профилираните паралелки – изобразително изкуство и музика – единствени по рода си в региона.

Професията оправдава ли очакванията Ви?

Това, което ме привлича в учителската работа, е непрекъснатият контакт с млади хора и големият емоционален заряд, на който те са носители.

Правили ли сте жертви и компромиси с личния си живот заради професията?

Жертви е силна дума, но компромиси – да. Но не заради професията, а поради нея. Не е тайна, например, че учителите отнасят част от работата и проблемите си вкъщи. От друга страна, е известно, че при заетите в сферата на образованието финансовите мотиви не са сред водещите, а това едва ли е в интерес на семействата им.

Смятате ли, че учениците вземат достатъчно сериозно предмета?

Смятам, че географията като учебен предмет е сред най-често подценяваните от учениците, за съжаление, в национален мащаб. Доказателството е поредната година с висок процент слаби оценки на зрелостния изпит по география въпреки големия интерес на учениците към тази матура.

Имате ли планове да промените професията или работното си място в близкото бъдеще?

Не мисля, че е разумно човек да променя попрището си на фона на финансовата криза и безработица. Не изключвам обрат, породен от спонтанно хрумване или привлекателно предложение.

Еднакво ли е отношението към всеки от колегите Ви?

Да, определено. Двойните стандарти са непознати в моята практика.

Какви са целите и хобитата Ви в непрофесионален план?

Целите са нещо дълбоко лично.

/на стр. 8/

РЕДАКЦИОНЕН ЕКИП:

Гл. редактор: Бойка Лумбева, Валентин Стоянов; Редактори: Богдан Несторов, Силвия Шахбазян, Нели Димитрова, Теодора Любимирова, Диана Зайкова, Теодора Ангелова, Николай Генов; Графичен дизайн: Стела Палазова; Фотограф: Татяна Шушакова; Прегледач: Наталия Илчова

Адрес на редакцията:

гр. Пазарджик, ул. „Пиргон“ №1, ЕГ „Б. Брехм“, e-mail: eg_obektiv@abv.bg
Печат: Белопронт,
e-mail: office@belloprint.com, 44 04 00

ЕНТУСИАЗМЪТ НА ПЪРВИЯ УЧЕБЕН ДЕН

Фотограф – Татяна Шушакoва, 11.ª клас

Фотограф – Николай Генов, 9.ª клас

ЩЕ НИ СТИГНЕ ЛИ ДО КРАЯ ☺

АНГЕЛ ДОЙКОВ ЗА КОМПРОМИСИТЕ И НЕОЧАКВАНИТЕ „БОНУСИ“

От стр. 7/

Що се отнася до хоби, в свободното си време най-често чета книги, сърфирам в интернет или спортувам.

Как се чувствате като мъж във феминизирана професия?

Отлично се чувствам. Намирам този факт за един от бонусите на учителската професия (за мъжете, разбира се). Извън личните предпочитания обаче е добре да има относителен баланс между представителите на двата пола във всеки колектив.

Разкажете една нестандартна случка или ситуация, която сте преживели в гимназията „Бертолт Брехт“?

Един по-нестандартен случай отпреди 8-9 години беше, когато в междучасието при мен дойде една ученичка и ми каза: „Господине, знаете ли, че вие сте ми чичо?“. Последва реакция на стъписване и усмивка от моя страна, не толкова заради самия факт, а заради спонтанния начин, по който ми беше съобщен – прозвуча като реплика от латиносериал. За щастие, „чичовото“ се оказа пълна отличника (държа да подчертая – не само по география).

Най-шурото нещо, което самият Вие сте направили като гимназист?

Труден въпрос за човек, който е живял, в общи линии, по правилата. Спомням си случай на „пасивно провинение“. По време на „строеви преглед“ в сегашния ПГМЕТ се оказа, че аз бях с коса, по-дълга от стандарта (1 кибритена клечка). Моментално последва избръсване нула номер в най-близката бръснарница – такива бяха времената.

Интервюто взеха: Теодора Ангелова и Диана Зайкова 11.ª клас

НА ЖИВО ОТ МЮНХЕН

Съвсем няма да шикалкавя, ако кажа, че ми е трудно да пиша за концерта в момента. Тогава до последно не вярвах, че имам шанс да гледам на живо група, на която от четири години съм почитател. Всъщност не бях в еуфория на 29. 08. 09. – седях в ранния следобед пред загражденията в най-изнервеното състояние, в което мога да изпадна, и очаквах момента, когато ще ни пуснат към местата пред сцената, подгряващите ще изчезнат за сметка на Coldplay, за да мога с очите си да се убедя на какво уникално събитие присъствам.

Не се нуждая от грандиозно шоу, каквото Мадона е направила в България на същата дата, за да изживея концерта, както подobaва. Достатъчен ми е фактът, че ще се свирят 17 парчета на един хвърлей от мен. Но Viva La Vida Tour разполага с доста разнообразие и в този аспект.

Освен С-образната сцена, която достигаше поне 40 метра в диаметър, ще ми се да изредя следното:

Искрено се зарадвах, когато падна завесата и откри с пъти уголеменото изображение на картината на Южен Делакроа на активния екран. Бях сред тълпата, потопена в жълтата светлина, борейки се да отблъсна един от онези жълти балони, които се пускат в публиката по време на Yellow. Стоях с протегнати нагоре ръце, забравил за текст и сцена, докато над мен падаха пеперуди-конфети, губещи се от цвят в цвят в малкото останало пространство. Видях на екраните, че Крис Мартин се отпусна по гръб в публиката и бе издърпан от Джони Бъкланд („Thank you, my friend“) моменти по-късно. С любовитство наблюдавах висящите от тавана сфери, на които по-късно проектираха откъслечи от случващото се. Бройте още толкова, за които не достига място.

Не харесвам концепцията на Viva La Vida. Имам много по-добри впечатления от предишните им албуми и заради тях си купих билет още през декември. „Clocks“, „In My Place“, „The Scientist“, „Fix You“, „Hardest Part“... Представяла съм си ги на живо, но никога и че ще минат като един миг.

Спомням си само, че на „Fix You“ Мартин даде припева на публиката. Страхотен жест. Това е най-съкровена им песен и я оставиха на хората – защото в крайна сметка феновете са най-важни. „Clocks“ прекарах в подскоци, прегърнала през рамо напълно непознато момче. В такъв момент просто трябва да намериш съратник. ‘Cause nothing else compares.

Ключов момент от вечерта беше, когато четиримата слязоха от сцената, за да се качат на платформа, поставена назад в публиката, където можеха да ги видят отблизо хората от задните редици. Тогава дойде ред на барабаниста да покаже певчески способности. Coldplay направиха едноминутна кьнтри песнен, която, изпята от Уил, звучи точно пленително.

Малко след „Strawberry Swing“ (It's such a perfect day!) и ремиксите, дойде за мнозина дългоочакваната Viva La Vida. Въпреки спекулациите около произхода на аранжмента ѝ, трябва да призная, че това е отлична стадионна песен. Дори след като привърши всичко, по пътя до S-Bahn-а на групи се припываше от различни краища в тъмнината. Остава спомен завинаги.

След ударния „Politik“, дойде момента на „Lovers in Japan“ или за полесно – песента с пеперудите. На три пъти при припева пускаха конфети. Нямахме как да пея и да скачам. Всичкото ми внимание се прикова в хилядите танцуващи из въздуха хартиени пеперуди. Опитвах да ги ловя, но ми бягаха. После се оказа, че те сами са ме покрили, мен, а и всичко наоколо. Както и да е, сега имам прилично количество разноцветни конфети, за които все още търся подходящо място.

След „The Scientist“, оставена едва за биса, усещах, че скоро ще приключи безспорно най-значимото събитие за мен през тази година. Усещах също и че страшно ме болят краката. Но имах чаша от бира с логото на групата, конфети в тетрадката, безплатния албум, който групата създаде за феновете си и толкова много разпилени моменти в главата, че не можех и да си помисля за негативи.

Теодора Любомирова, 11.ª клас